

Ignacio Gil Lázaro, diputat del PP. La direcció del partit li ha demanat que calmi els ànims per tal de transmetre a la societat la imatge d'una vertadera alternativa de poder.

La veritat sobre el cas Jabardo

Sorpresa". Aquest va ser el qualificatiu que utilitzà Mercedes Jabardo, directora general d'Institucions Penitenciàries (IP), del Ministeri espanyol de Justícia, el passat dia 3 de desembre, en comentar el seu estat d'ànim després de les acusacions fetes la vespra pel diputat del Partit Popular (PP), Ignacio Gil Lázaro. 600.000 pessetes en aplics de bany i 5 milions i mig en mobles per a la residència oficial –“el xalet”, en argot funcional– que hi ha dins del recinte penitenciari, van fonamentar la denúncia d'aquest parlamentari conservador. Una factura de 852.568 pessetes i el desmentiment de totes les acusacions van ser els arguments de l'alt càrrec del govern socialista.

Però Gil Lázaro no solament va agafar per sorpresa Mercedes Jabardo, sinó també el mateix PP. D'entrada, ja va deixar clar que no tenia proves de les acusacions fetes. En la

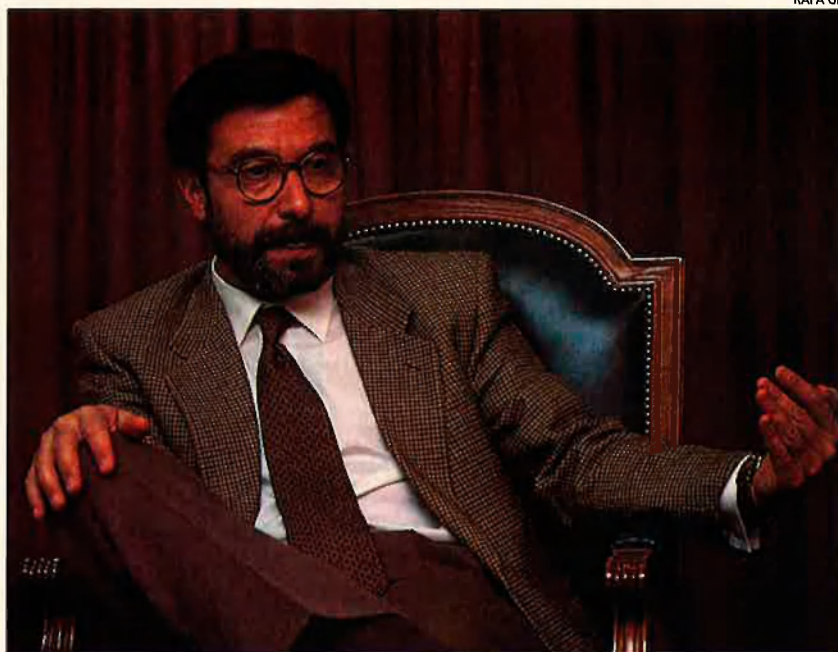
Les acusacions d'irregularitats que Ignacio Gil Lázaro va imputar a la cap de Presons, Mercedes Jabardo, amaguen una lluita de poder en el PP valencià.

nota que el diputat facilità a la premsa l'endemà del desmentiment de la directora general d'IP, es troba la clau de l'entramat. Diu el punt 2 –en té cinc– de la nota: “...no pose en dubte l'explicació donada per la senyora Jabardo quant a les obres realitzades en el seu pis, precisament perquè no es tractava de qüestionar la integritat de ningú, sinó d'aclarir uns fets que eren posats en dubte en certs àmbits de la vida penitenciària i que una vegada traslladats al coneixement d'un diputat, aquest té l'obligació de no negligir-los, sinó de promoure'n l'adequada puntualització...”

Grup dins la presó. Què vol dir “certs àmbits de la vida penitenciària”? Com que les denúncies es basen en fets suposadament comesos quan Mercedes Jabardo era directora de la presó valenciana de Picassent, és a dir, abans del 18 de juny de 1992, data en

què ocupà oficialment el seu actual càrrec, la qüestió precisa una resposta cronològica. Fonts properes al PP valencià asseguren que Gil Lázaro sempre ha tingut relacions amb les presons –de fet, ara és el portaveu del partit en matèria d'afers penitenciaris–, on ha comptat amb un grup important de gent afí. Aquesta influència, segons les mateixes fonts, la va exercir en els moments més difícils del “cas Naseiro”, quan va intercedir per fer sortir de la presó els seus protagonistes, entre ells Salvador Palop.

I bones relacions en l’“àmbit penitenciar” és sinònim d'informants. Aquí és on podria entrar en joc José María Pérez de la Torre, funcionari de Picassent simpatitzant del partit conservador, que aleshores era l'administrador de Picassent i que actualment ocupa el càrrec de cap de tallers en aquesta presó. Tot sembla indicar que aquest funcionari podria haver filtrat la informació al PP. Que aquesta haja estat feta pública ara té, segons Jabardo, un objectiu polític més alt que ella mateixa. La directora general d'IP ha declarat a EL TEMPS que l'objectiu últim era una persona més important: “jo, al cap i a la fi, sóc un gerro petit que es llança, es trenca i no té

Antoni Asunción, ministre d'Interior. Segons la directora de Presons, és l'autèntic objectiu polític de les acusacions de Gil Lázaro.

RAFA GIL

Mercedes Jabardo, directora general d'Institucions Penitenciàries: “Pot haver-hi persones ressentides que s'hagen aprofitat del fet que sóc una persona totalment transparent”.

la més mínima importància, però que en un moment determinat s'utilitza de mitjà per a desacreditar a aquella altra persona”.

Des d'un punt de vista polític, s'entreu que l'objectiu és Antoni Asunción des del seu nomenament com a ministre d'Interior, el passat 25 de novembre. La directora general de Presons errava, per tant, lleugerament el tret quan, en una carta oberta al diputat conservador, afirmava: “Tinc 27 anys d'exercici en una professió en la qual no solament s'ha de ser capaç de desenvolupar una gestió neta i eficaç, sinó que també és necessari demostrar-ho permanentment. Al llarg de tot aquest temps he tingut el privilegi de treballar i col·laborar amb molts col·lectius professionals i no professionals que han ratificat la credibilitat que els merec primer com a persona i després com a professional. Qualsevol d'ells, polítics, companys de feina, periodistes i inclús interns i internes de centres penitenciaris a qui he tingut ocasió de tractar, podrien confirmar-li tot allò que dic.”

Ridícul espantós. La següent incògnita és per què Gil Lázaro, que té fama de persona prudent, fa pública ara una informació filtrada, com a mínim, un any i mig abans que Asunción substituïra José Luis Corcuera al capdavant d'Interior. Les dites fonts conservadores atribueixen aquesta “relliscada” al fet que el sector que guardava la informació aprofita el caràcter temperamental del diputat i la seua possible pèrdua de protagonisme polític, i li la posa en les mans per tal que aquest mossega l'esquer i porte a terme una maniobra política que el perjudique. I Gil Lázaro el mossega. Fa pública la informació i automàticament la direcció del partit –tant

l'estatal com l'autonòmica— li crida l'atenció per tal que “calme els ànims”. Els responsables del PP consideren l'actitud del seu company —d'acusar sense aportar cap tipus de proves— totalment desafortunada i poc constructiva, poc avinguda amb l'objectiu de “transmetre a la societat que el PP és una verdadera alternativa de poder”.

Sembla estrany, d'altra banda, que una persona que ocupa el càrrec de diputat des del 82 i que en el 1986 ja ostentava el rècord de preguntes formulades al Congrés, no tinguera coneixement que la designació del ministre d'Interior l'ha feta el president del Govern espanyol, Felipe González, amb el consens del Partit Popular, segons que apunten tots els indicis.

La possibilitat d'una trama contra Gil Lázaro per part d'un sector del PP no és tan desgavellada, afirmen algunes persones de l'entorn conservador valencià consultades. Segons aquesta tesi, el diputat hauria comès un greu error i hauria caigut en el “ridícul més espantós”.

Una actitud política que no quadra amb una declaració del polític valencià realitzada com a balanç del final de la seua primera legislatura en el càrrec, quan es confessava discret: “ser discret és la millor manera de respectar els qui et rodegen, i jo procure ser un home respectuós amb tothom i amb tot... Procure ser un home tranquil, allunyat de tota actitud de petulància o vanitat... M'agradaria dei-

RAFA GIL

Salvador Palop, ex-regidor de l'Ajuntament de València. El diputat Gil Lázaro va exercir la seua influència per traure de la presó els implicats en el "cas Naseiro".

xar un petit solatge de bon record en molta gent”.

Un fet que permetria recuperar posicions polítiques a Gil Lázaro ha estat la substitució de Salvador Cardona com a regidor de l'Ajuntament de València, que va presentar la seua dimissió el passat dia 3 de desembre. L'eurodiputat conservador Leopold Ortiz, que ocupava el lloc número 10 en la llista del PP en les passades municipals de l'any 1991, hauria d'haver accedit a aquesta regidoria. Però Ortiz hi va renunciar, i, doncs, el càrrec, el va ocupar, el passat dijous, 9 de desembre, el seu seguidor immediat —l'onzè en la llista de candidats—, l'enginyer agrònom Fernando Coquillat. Es dona la circumstància que el nou regidor, que es responsabilitzarà de la Regidoria de Joventut i probablement també de l'àrea de bombers de l'Ajuntament del cap i casal, és considerat un home de confiança del diputat Gil Lázaro.

Mercedes Jabardo ha manifestat a EL TEMPS que desconeix si hi ha hagut algun tipus de filtració des de la presó al PP. “Encara que —reconeix— pot haver-hi algunes persones ressentides amb la institució en general que hagen aprofitat el fet que jo sóc una persona totalment transparent”. En qualsevol cas, tot sembla indicar que la directora general d'Institucions Penitenciàries, ha resultat esquitxada per una història aliena a la seua passada funció de directora de la presó de Picassent.

Joan Marí

és a la venda

debat
NACIONALISTA

L'opinió del director:
Volem un projecte nacional clar. Miquel Sellarès

Presentació:
Església i Nació

Editorials:
El desvetllament nacional de l'Església catalana

La llengua de l'ensenyament

De matinada han fixmat

L'Opinió Catalana:
Catalunya després del 6 de juny
Miquel Caminal, Daniel Font, Josep Huguet, Enric Padrosa, Josep Maria Pascual

Referents d'una nació
Entrevista a Joan Batlles: rebrot d'una Església del país,
Vicenç Relats i Casas

Cròniques nacionalistes:
La Crida diu adéu
La dissolució de la Crida. Jordi Sánchez
Coordinadora de Casals Independentistes de Barcelona
Pi de les Tres Branques 1993
Núria Cadenas: un cas inexplicable
La Universitat Catalana d'Estiu fa 25 anys
Manifest de Prada
Per un nou programa catalanista. Antoni Dalmau
Onze de Setembre 1993
Manifest JERC
Manifest UDC

Presentació del llibre de Ferran Camps Luigi Sturzo:
articles a "El Matí" (1928-1936)
Jornades Església i País. Salvador Bardulet

Entrevista:
Josep Maria Carbonell: Església i Nació
Salvador Cardús i Ros

Tema a debat: **Església i Nació. Conferència episcopal**
Antoni Deig

Significació de la cultura cristiana
Joan Estruch

El Concili català: esperança o frustració
Marcel·lí Joan

Creients i il·lustrats
Fèlix Martí

Missatge cristià i projecte de país
Josep M. Rovira Belloso

Església i compromís nacional
Josep Maria Totosaus

Recull de premsa i documents d'Església i Nació:
Socialisme i món cristià Raimon Obiols
Carta sobre els cristians i l'Església de Catalunya
Modest Prats

Internacional:
Bèlgica: mutació del centralisme al federalisme
Antoni Reig

Llibres:

Hemeroteca: